

Думка («Турбується наш невсипущий світ...») (1893)

Глібов Леонід Іванович

Турбується наш невсипущий світ;
І день і ніч і йдуть, і їдуть люде,
Нагадують про слово давніх літ:
Те бачили — побачимо, що буде.

Сказать би їм: було і поплило,
Коли і що там буде — не вгадаєм,
А те, що є і всюди поросло,
Ми бачимо щодня і добре знаєм.

Там гордий ліс на весь майдан шумить,
А там черв'як билині корінь точить,
Там щастя декому добро сулить,
А там біда сльозами злидні мочить.

А там дуکان гладкий смакує як!
Всього кладе повнісінькую ринку,
Ще й цуцику дає, щоб знав він смак,
А там бідняк гризе суху скоринку.

Там пан гаман по сто рублів дає
Пройдисвіту, що речі медом маже,
А хто шепне про горенько своє,
Тому «біг дасть» ласкавенько він скаже.

І жаль мені, квилить душа моя,
Що бачать те і терплять люде;
Усе одно і всюди чую я:
Так і давно було, то так воно і буде.

28 липця 1893 р.

Постійна адреса:

http://ukrlit.org/hlibov_leonid_ivanovych/dumka_turbuietsia_nash_nevsypuschiy_svit